

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 stycznia 2019 r.  
sprawy **H. K.**  
skazanego z art. 200 § 1 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w L.  
z dnia 12 stycznia 2018 r., sygn. akt V Ka [...]  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.  
z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt III K [...]

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. skazał H. K. za pięć przestępstw z art. 200 § 1 k.k., pozostających w zbiegu realnym, popełnionych w okresie od 15 lipca 2010 r. do 1 lipca 2014 r. polegających na doprowadzeniu małoletniej poniżej 15 lat do poddania się czynności seksualnej przez dotykanie i masowanie dłonią jej krocza, po czym wymierzył za te czyny kary po 2 lata albo 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności, a następnie karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz w związku ze skazaniem za każdy z czynów orzekł środek karny zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej i kontaktowania się z nią.

Sąd Okręgowy w L. po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, zarzucającej obrazę szeregu przepisów postępowania, błąd w ustaleniach

faktycznych i ewentualnie rażąca surowość kary łącznej oraz wnoszącej o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego albo orzeczenie kary łącznej na zasadzie absorpcji, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji ten sam obrońca skazanego zarzucił:

„rażące naruszenie prawa, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę przepisów postępowania:

a) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie apelacyjnych zarzutów dotyczących dowolnej oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonej M. P., świadków J. K.-P., T. P., K. F., S. F., X. K., N. F., S. K. - W., D. W., A. R. poprzez całkowite zaaprobowanie i uznanie dokonanej przez Sąd Rejonowy w L. III Wydział Karny oceny tychże dowodów, w sytuacji bezzasadnego przyznania waloru wiarygodności zeznaniom M. P., J. K.-P., T. P., bezzasadnego kwestionowania przynajmniej w znacznej części zeznań świadków K. F., S. F., X. K., N. F., S. K. - W. oraz bezpodstawnym uznaniu za nieistotne dla rozstrzygnięcia dowodów z zeznań świadków D. W. oraz A. R., co w konsekwencji skutkowało zaaprobowaniem błędnych ustaleń faktycznych i niezasadnym utrzymaniem w mocy wyroku skazującego;

b) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. zw. z art. 170 § 1 i 2 k.p.k. wyrażającą się w niezasadnej akceptacji Sądu odwoławczego dla stanowiska Sądu I instancji oddalającego wnioski dowodowe skazanego, poprzez zaniechanie przez Sąd Okręgowy uzupełnienia postępowania dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii ustnej biegłej seksuolog E. K. w sytuacji, gdy wydana w toku niniejszego postępowania opinia pozostaje niepełna, niejasna i nie powinna stanowić miarodajnego dowodu, gdyż brak w jej treści kluczowego dla rozstrzygnięcia uzasadnienia rozpoznania u skazanego H. K. pedofilii zastępczej;

c) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie przez Sąd odwoławczy zarzutów dotyczących nieprzeprowadzenia przez Sąd Rejonowy z urzędu dowodów z zeznań świadków: M. K., na okoliczność dostępu do posiadanego przez niego stawu i miejsca przechowywania kluczy; małoletnich J. K., M. C. i K. H., na okoliczności wskazane w zeznaniach J. K.-P. i A. C., dotyczące informacji przekazanych przez M. P.

koleżankom na temat rzekomych zachowań skazanego H. K.; E. F. na okoliczności wskazane przez świadków przesłuchanych na wniosek obrony, a dotyczące osoby M. K. i jego zachowań w przeszłości, które mogą wskazywać na jego sprawstwo, co do czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania, co skutkowało akceptacją dla wadliwie przeprowadzonego postępowania dowodowego i zaniechaniem uzupełnienia przez Sąd odwoławczy przewodu sądowego o wyżej wymienione dowody;

d) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie przez Sąd odwoławczy zarzutów dotyczących nieprzeprowadzenia przez Sąd Rejonowy dowodów z urzędu i zaniechanie przez Sąd Okręgowy uzupełnienia postępowania dowodowego o informacje ze szkoły, do której uczęszczała pokrzywdzona w okresie ujętym w zarzutach, w szczególności na okoliczność, czy M. P. w tamtym czasie korzystała z pomocy psychologa szkolnego, czy jej zachowanie w szkole wskazywało, że dziecko mogło zostać skrzywdzone na tle seksualnym, a nadto, w jakim czasie pokrzywdzona zaczęła przejawiać problemy z jękaniem się, ewentualnie o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków w osobie psychologa szkolnego i wychowawcy pokrzywdzonej na wyżej wymienione okoliczności.”

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Warunkiem skuteczności kasacji, czyli jej uwzględnienia, jest wykazanie, że sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć wpływ i to istotny, na treść wyroku. W punktach a, c i d nie zarzuca się Sądowi Okręgowemu zaniechania rozważenia zarzutów apelacyjnych, ale tylko nienależyte wywiązanie się z obowiązków określonych w art. 433 § 2 k.p.k. Jednak konfrontacja tych zarzutów i ich uzasadnienia z motywami zaskarżonego wyroku prowadzi do odmiennych wniosków. Sąd odwoławczy starannie rozpoznał zarzuty apelacji, to znaczy rozważył wszystkie twierdzenia w nich zawarte i argumenty powołane na ich poparcie, czemu dał wyraz we wszechstronnym i pełnym uzasadnieniu orzeczenia. Na Sądzie tym nie spoczywała powinność ponownej oceny dowodów, ale sprawdzenie czy dokonana przez Sąd I instancji odpowiada wymogom art. 7 k.p.k.

Dlatego co do zasady chybiony jest zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy dyspozycji tego przepisu (zarzut z pkt a). W tych zaś częściach uzasadnienia, w których uznał za trafną ocenę Sądu *meriti* lub wspierał ją swoimi argumentami, mieścił się w granicach zakreślonych w art. 7 k.p.k.

Ponadto stwierdzić należy, że:

- zarzut pod lit. a stanowi właściwie polemikę z wywodami Sądu odwoławczego, forsującą własną ocenę dowodów i zdarzeń, w oczekiwaniu, że Sąd kasacyjny ponownie dokona ich weryfikacji, choć nie pozwala na to reżim niniejszego postępowania. Mając na względzie powyższe i wcześniejsze uwagi, wystarczy odesłać skarżącego się do motywów zaskarżonego wyroku, bowiem niecelowe jest ich powtarzanie,
- zarzuty pod literami b - d zupełnie pomijają, po pierwsze, co na temat wskazanych w nich dowodów napisał Sąd Okręgowy, i po drugie, że przeprowadzanie dowodów z urzędu służy procesowemu ujawnieniu istotnych okoliczności przy bierności oskarżonego nie korzystającego z pomocy obrońcy. W tej sprawie oskarżony od początku postępowania miał ustanowionego adwokata. Należało oczekiwać, że złoży on stosowne wnioski dowodowe najpóźniej przed Sądem I instancji, zamiast podnosić zarzut niedziałania tego Sądu z urzędu. Wspomniał o tym już Sąd odwoławczy, ale – co najważniejsze – trafnie ocenił brak przydatności wskazanych dowodów dla rozstrzygnięcia sprawy (zob. s. 14 i 16 uzasadnienia). Sąd ten na s. 15 i 16 *in princ* szeroko i przekonująco odniósł się do zarzutu zaniechania dodatkowego słuchania biegłej seksuolog, która wypowiadała się przeciw z psychiatrami. W opinii wskazano przesłanki zawartych w niej wniosków.

Reasumując, Sąd Okręgowy bardzo dobrze wywiązał się z powinności nałożonych przez dyspozycję art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. Nie uchybił również przepisom z zakresu postępowania dowodowego (art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 i 2 k.p.k.) i oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Jak wspomniano, nie należy do Sądu kasacyjnego dublowanie postępowania apelacyjnego, co jest wiodącym, choć niewyartykułowanym wprost motywem skargi. Niepotwierdzenie się zarzutów kasacyjnych skutkowało uznaniem jej za oczywiście bezzasadną.

